

Silmäys appivanhempieni Fredr. Maur. ja Henrika Hellmanin kotiin.

Appivanhempieni muisteltaessa tekee minunkin mieleni esittää joitakin pikku piirteitä vanhusten kodista heidän Oulussa olonsa ajoilta, jolloin opin heitä tuntemaan.

Ensi vaikutelma tähän kotiin tullessa oli tunne, että on saapunut taloon, jossa vallitsee puhtaus ja hyvä järjestys vintistä halkovajaan asti. Kaikkialla huomasi tarkkaavan silmän ja järjestävän käden olleen mukana. Huoneiden kalustuksessa sekä perheen jäsenten puvuissa ja elämäntavoissa ilmeni seurattavaksi kelpaavaa kohtuullisuutta ja yksinkertaisuutta. Sopusointu ulkonaisen ja sisällisen elämän välillä oli vanhuksille tärkeä, mikä puolestaan todistaa Jumalan sanan vaarinottamisesta tässäkin kohden.

Edelleen huomasi kodissa vallitsevan osanottavan ja avuliaan mielialan huonompiosaisia, erittäinkin uskonsisaria ja -veljiä kohtaan. Tämä piirre ilmeni sekä apessa että anopissa. Monen monta siinä kodissa syötettiin, juotettiin ja vaate-tettiin sekä evästettiin hyvillä neuvoilla ja lohdutuksen sanoilla. Satoja on, jotka vielä nytkin myös sen vuoksi siunaten muistelevat vanhuksia.

Se suuri vieraanvaraisuus ja alttius, joka kodin tuttavien ja ystävien osaksi tuli, ja kaikkien omien mukavuuksien uhraaminen uskovaisten palvelemisen vuoksi varsinkin hengellisten kokousten aikoina osoittaa, että appivanhempani olivat ottaneet varteen myös Jumalan sanan: „Huoneeseen ottamista älkää unhoittako“ j. n. e. Saattoi väliin olla kymmeniä vieraita yhtä aikaa ja viikkomäärin heidän luonaan eivätkä tulleet silloin kysymykseen joulun vietot tai muut perhejuhlat. Jumalan työ ja Hänen valtakuntansa leviäminen oli heidän sydämilleen kallis, ne kysymykset heitä elähyttivät ja sentähden he ilolla alistuivat näihin uhrauksiin.

Ihmeellistä oli huomata sitä suurta rakkautta, joka kaikessa tässä ilmeni ja joka jatkuvasti levitti siunausta ympärilleen vielä appivanhempieni vanhoiksi tultuakin. Jokainen, joka tämän kodin oven aukaisi, sai osakseen ystävällisyyttä ja

hellyyttä, ja näytti siltä, kuin aina olisi ollut tervetullut eikä koskaan olisi sopimattomalla ajalla saapunut heille. Anoppini tapana olikin sanoa, että eihän vieras tiedä, milloin on sopiva, milloin sopimaton aika tulla taloon, ja yleisenä sääntönä hänellä sentähden oli, ettei saa vieraalle näyttää sitä, että hän on ehkä saapunutkin sopimattomana hetkenä.

Jumalan sanan, Lutheruksen y. m. kirjain viljelemistä pidettiin kodissa myös tärkeänä. Lapset koottiin, erittäinkin sunnuntaisin, Jumalan sanan ympärille. Eikä tämä kylvä olekaan hukkaan mennyt. Ja vaikka lapset, pienemmät varsinkin, tahtoivat väsyä kuunnellessan pitkiä saarnoja, joiden sisällystä he eivät vielä paljoakaan ymmärtäneet, niin on siunaava muisto näistä hetkistä kuitenkin heidän sydämiinsä jäänyt.

Kodin kauniisiin tapoihin kuului myös, ettei siellä puhuttu pahaa eikä tehty ivaa muista ihmisistä. Erittäinkin kristillisyyden varjopuolia, joita on, ikävä kyllä, kaikissa hengellisissä liikkeissä, hyvin varovasti kosketeltiin lasten kuullen. Siten koitettiin säilyttää heissä täysi luottamus elävään kristillisyyteen.

Inhimillisistä puutteellisuuksistaan huolimatta appivanhempieni koti peruspiirteiltään kantoi Jumalan sanan leimaa. Siunattu ja kallis on minulle tämän kodin muisto!

Edla Hellman.

